

GS 399

S m a r

af

Stockholms Ungherrar

på

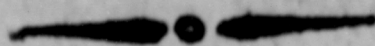
S å n d e b r e f w e t

från

Carin Ersdotter,

eller

Den wackra Dalkullan.

BEDESKEDN,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1833.

1.

Att kunna lärdom ge åt andra
Är ej så lätt som mången tror,
Fast menskans lust att allting klandra
Från Adams tid i hjertat gror.
Ett nytt exempel härpå finnes
I wackra Kullans sändebref,
Ty hennes skönhet gått till sinnes
En gammal hexa, som det skref.

2.

Med sina strån och trollpackslåten
Hon lif en uggla flaxar fram!
Af harm, att hon är sjelf förgåten,
Hon sprutar ut sitt etterfram.
Men det är synd, att det skall flöda
Från sköna Karins rosenmun,
Som, skapad blott för lyfars möda,
Förnedras till en gyttjebrunn.

3.

Mån' det väl anstå kan en flicka,
 Att pråla med sin sköna dygd,
 Att prata, som en ram boricke
 Med språk från rodderskornas bygd;
 Och att på löpet låta trycka
 Ett sådant dumt och äckligt skryt?
 Nej, goda Karin, för din lycka,
 Din blygsamhet ej så förbyt!

4.

Vi liksom till din heder hoppas,
 Att du ej sjelf vet af ditt bref;
 Att blomman, som på kinden knoppas
 Ej ifrån illkan sig förstref;
 Och att ett ansigte ej ljuger,
 På hwilket oskulds-ängeln ler;
 Ty dygden blott så länge duger,
 Som hon ej sjelf sig loforb ger.

5.

Ej någons undran det bör göra,
 Att skönhet, fastän hölj i påls,
 Kan och oss ynglingar förföra,

Att såda hwarom ryktet fälls,
 Viingo se en flicka sådan
 Som Nyls sköna fastmål war;
 Men att bli får — för denna wådan
 Ej någon af oss fruktan har.

6.

Med skönhet måste rikdom paras,
 Om den för oss skall farlig bli;
 Den dårskap aldrig kan förswaras,
 Att söka annat frieri;
 Men att med wackra flickor stallas,
 Och njuta deras ögons glans,
 Är just ett sätt att lustan swallas,
 Och att man återfår sin sans.

7.

Men såg, om någon bygdens tärna,
 Som ej en fastman har förut,
 Kan mot de yra lustar spjerna
 Och vinna segrens frans till slut?
 Ty mången här sin fastman dårat,
 Som strutit mest utaf sin dygd;

Och sen hon så sin trohet särat,
En skamfläck blifwit för sin bygd.

8.

Hwad hade du väl gjort Polisen,
Att släpas så inför dess strank?
Men oskuld jäfwar snart bewisen,
Och håller stölden städse blank.
Hwi skulle Stockholms skönsta kulla
Så plötsligt ryckas från sin Hans,
Om ej för att få händern fulla
Af guld och gyllne löftens glans?

9.

Att bjuda dig båd' hand och hjerta,
War blott en gård utaf en narr,
Som talar så till hvarje snårta,
Den han ej aktar mer än barr.
Wi ej hans dårskap nånsin gilla,
Om det är sannt hwad du har sagt;
Ty ingen flicka bör bli frilla,
Då hon har hustrun i sin makt.

10.

Din wägran att hans anbud höra
Ej troligt är, förlåt oss det!
Du kanske låt din mun den göra,
Fast ångren gick i ordens fjät.
Nog glänsa paulun och siden
Långt mera i ditt ägonpar,
Än häftrock och flacktenars smiden,
Som hitintills din utsigt war.

11.

Men låt så wara! tiden plöjer
Det ganska snart din rosenkind;
Snart du ej mer den skönhet röjer,
Som nu gjort mången kärleksblind.
Så berföre i tid behålla
Hwar gnista af din själs behag,
Och låt ej någon hexa wälla,
Att den förgås för ödets slag.